

En tornado af vildskab og farver og brudte teenagehjerter

MUSICAL: En dans om at spise vaniljebudding. En sorg, der bliver til en erotisk tiltrækning. En alternativ fyr, der får frataget sit Superman-blad. Og så selvfølgelig svimlende danse, 80'er-gevandter og godt med ulykkelig kærlighed. Musicalen Fame fejede fra torsdag til søndag hen over scenen på Musikhuset Esbjerg.

Af Mai Møller Christensen

Det kan godt være, at tv-serien Fame hører til tilbage i 80'erne, men en gruppe unge – og enkelte ældre – skuespillere fra Teatergruppen Syvkanten oplevede den over weekenden deres eget ganske nutidige Fame. Med den verdensomspændende kendingsmelodi som det helt store klimaks løb forestillingen fra torsdag til søndag over scenen, og ved premieren torsdag aften formåede Fame at få fuldt hus i salen – i øvrigt samtidig med, at der også var propet i salen til Kim Larsen-koncerten inde ved siden af.

Fame er historien om en sprælsk samling unge, der klarer sig gennem en audition på New York Citys High School of Performing Arts, og som bagefter går igennem tykt og tyndt sammen i de følgende uddannelsesår. Om det er foran spejlet, under dansetræningen, i replik-terpningen eller til afdansningsballet er de unges indbyrdes forviklinger, forelskelser og frustrationer allestedsnærværende, og det hele er pakket ind i tempofyldte danse, følelsesladede sange og masser af fis og ballade.

Syvkanten har brugt hele vinteren på at øve på David De Silvas musical, der har musik af Steve Margoshes og blev uropført i Florida i 1988. I den sydvestjyske version har Peter Secher Schmidt instrueret, mens Dennis Pedersen var orkesterleder, Bent Skildal korleder, og Berit Borg havde udtænkt og trænet koreografien.

Og den intense træning og erfarne stab bag Fame strålede om kap med rampelyset, da resultatet bragte ud over publikum i Musikhuset under premieren. Var det ikke for ganske få sange, hvor tonerne ramte minimalt ved siden af, kunne man sagtens tro, at der var tale om professionelle skuespillere. Timingen var perfekt – fra det mindste trin og til den helt rigtige sekundbrøk mellem replikkerne. Zak! Konstant ramte musicalens energi og præcision helt plet i tilskuerens bevidsthed, og på intet tidspunkt opstod der ”døde perioder”.

Det var da også en række af Syvkantens mest erfarne unge amatørskuespillere, der fyldte hovedrollerne med alle de klassiske typer: Den strenge og regelrette rektor Esther, som ikke vil se stort på de bogligt svage elevers akademiske evner, om så et gælder aldrig så stort et

dansetalent. Den ambitiøse og målrettede elev, Carmen Diaz, som går så meget efter sine scenedrømme, at hun kommer hjem som udnyttet narkoman fra LA. Billy, rødhuden, med den alternative livsstil og ordblindheden, men med de helt fantastiske moves. Lille elegante og klassiske Iris klædt i lyserødt og hvidt som den franske engleverden, hun kommer fra. Generte Serena, der ikke kan få sin kærlighed og "bare gerne ville lave en elskovsscene" på teatret. Den vilde trommeslagerpige Lampschops, den pige glade spanier José Joe Vegas – og alle de andre.

Særligt indtryk gjorde Kristian Fløe Elbæk i rollen som Billy Proudfoot, som er en svær, sammensat rolle med hele Billys identitetskonflikt og personlige udvikling i spil. Konflikten mellem den bogligt svage Billy og samtidig temperamentsfyldte Billy på den ene side og den strikse rektor Esther på den anden side er utrolig flot spillet af begge parter. Rollerne er holdt stramt, men den i virkeligheden uudtalte forståelse og respekt, de to personer nærer for hinandens synspunkter, kommer også ud over scenekanten. At kunne vise nuancen " karakterens tvivl om sit eget standpunkt" er et af de sværeste og flotteste evner i skuespil, og dette klarer begge rolleindehavere til UG.

Også rollen som Carmen Díaz rundes flot af Rikke H. Christiansen, som med sin udstråling, fysik, bevægelser og røde hår matcher rollen helt perfekt. Hun har en udfordring i at være den på én gang sensuelle, vilde og dragende diva, der skifter elskere efter behov og har tankerne langt mere fordybet i berømmelse end i varige forhold til sine nærmeste – og på samme tid ikke fremstå som overfladisk i publikums øjne, men som ambitiøs og målrettet i en svær showbizz-verden. Rikke H. Christiansen mestrer denne linedans, og på samme måde viser Mette Rod Christensen med fin ynde den udvikling, Iris Kelly gennemgår fra at være en umiddelbart usympatisk lærerens kæledægge med fine fornemmelser og til at være et menneske af kød og blod, der blot har været for pakket ind, og som mangler troen på at være god nok uden for rampelyset.

Instruktør Peter Secher Schmidt må siges at have fået det absolut bedste ud af skuespillerne, ligesom Berit Borg har skabt det flotteste resultat med deres arme og ben. På musik siden var fremførelsen ikke til at sætte en finger på, og alt i alt må holdet bag Fame bare siges at have gjort præcis som en af musicalens sange fordrer: Du skal give ALT.

Det var da også med stående bifald, Syvkanten sluttede premiereforestillingen af, og i alt var 2068 publikummer inde at se de i alt fire Fame-forestillinger.

STJERNER: Fem